

– Išgerk vandens, – patarė jam katytė. – Tada liausis graužti.

Šuniukas ėmė gerti ir išgėrė visą vandenį. Graužti iš tiesų liovėsi, bet putos neišnyko.

Tada jis nuėjo šluostytis į žolę snukelio, o paskui jam teko dar sykį atnešti vandens, nes aną visą buvo išgėręs. Katytė turėjo dar vieną kroną, todėl išėjo pirkti muilo.

– Šito neragausiu, – tarė šuniukas, kai katytė parnešė naują muilo gabalą. – Bet kaip mes plausime grindis, jei neturime šepetio?

– Jau pagalvojau apie tai, – atsakė katytė. – Tavo gaurai tokie šiurkštūs ir pasišiaušę, visai kaip šepetio, todėl tavimi ir plausime.

– Gerai, – sutiko šuniukas.

Katytė paėmė muilą ir kibirą su vandeniu. Ji atsiklaupė ir, laikydama šuniuką kaip šepetį, išplovė juo namelio grindis. Dabar grindys buvo šlapios, bet neatrodė visiškai švarios.

– Reikėtų kuo nors sausu pašluostyti, – tarė katytė.

– Žinai ką, – nudžiugo šuniukas. – Aš visas šlapias, o tu sausa, ir tavo kailiukas toks švelnus – lyg geriausias rankšluostis. Tavimi ir iššluostysiu!

Jis paėmė katytę ir iššluostė ją grindis. Grindys dabar buvo švarios ir sausos, tik šuniukas su katyte šlapi ir baisiai purvini – po to, kai vienas kitu išplovė ir iššluostė grindis, tarsi vienas būtų šepetys, o kitas skuduras.

– Tai bent atrodome, – tarė jiedu, pasižiūrėję vienas į kitą. – Grindys jau švarios, bet mudu purvini! Tokie niekur negalime eiti, nes visi juoksis iš mūsų. Reikia nusiprausti.

– Prauskimės taip, kaip skalbiami skalbiniai, – pasiūlė šuniukas. – Pirmiausia tu, katytė, išskalbk mane, o paskui aš išskalbsiu tave.

– Gerai, – sutiko katytė.

Jiedu prinešė vandens į kubilą, o paskui atsinešė grumdynę – lentą skalbiniams grumdyti.

Šuniukas įlipo į kubilą, ir katytė ėmė jį skalbti. Ji taip įnirtingai grumdė šuniuką, kad šis neištvėręs prašė trinti kiek silpniau – antraip kojų nepavyksią atpainioti. Po to į kubilą įlipo katytė, ir šuniukas ją taip smarkiai prausė, taip grumdė, kad katytė maldavo kailyje nepratrinti skylės. Paskui jiedu vienas kitą išgrėžė.

– O dabar išsidžiovinkime, – pasiūlė katytė.

Juodu susirado skalbinių virvę ir ištempė ją.

– Pirmiausia tu padžiauk ant virvės mane, tada aš nusileisiu ir padžiausiu tave, – pasakė katytė šuniukui.

Šuniukas paėmė katytę ir pakabino ant virvės taip, kaip kabinami skalbiniai. Nereikėjo nė segtukų, nes katytė laikėsi už virvės nagais. Truputį pakabėjusi, katytė nusileido ant žemės ir pakabino šuniuką.

Taip jie kabėjo abu, skaisčiai šviečiant saulei.

– Saulutė gražiai mums šviečia, – džiaugėsi šuniukas. – Greitai išdžiūsime.

Vos šuniukas tai pasakė, pradėjo lyti.

– Lyja, – ėmė šaukti katytė su šuniuku, – sušlaps mūsų skalbiniai! Reikia juos nukabinti!

Jie skubiai nušoko nuo virvės ir nubėgo namo slėptis po stogu.

– Ar dar lyja? – paklausė katytė.

– Jau nebelyja, – atsakė šuniukas.

Iš tikrųjų, vėl švietė saulė.

– Tai padžiaukim skalbinius, – pasiūlė katytė.

Taigi jiedu vėl išėjo į lauką ir padžiovė vienas kitą ant virvės. Pirmiausia šuniukas pakabino katytę, tada ji nuli-po žemyn ir pakabino šuniuką. Vėl jie kabojo ant virvės kaip skalbiniai ir džiaugėsi, kad šviečia saulė ir kad skalbiniai gerai išdžius. Bet vėl ėmė lyti.

– Lyja, mūsų skalbiniai sušlaps! – sušuko šuniukas su katyte ir nuskubėjo į pastogę. Kai vėl pasirodė saulė, jie pakabino vienas kitą ant virvės, o kai vėl pradėjo lyti, parbėgo namo. Po to vėl nušvito saulė, jie vėl kabojo ant virvės – ir taip tęsėsi iki vakaro. Vakare šuniukas ir katytė jau buvo išdžiūvę.

– Mūsų skalbiniai sausi, – džiaugėsi abudu. – Sudėkime juos į pintinę.

Jiedu sulipo į pintinę, o ten juos apėmė miegas. Juodu užmigo, ir abu gražiai išmiegojo iki ryto.